

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

18. ČERVNA 2023

Z obsahu:

**Evangelizace
jako církevní služba**
Katecheze
papeže Františka
při generální audienci
na Svatopetrském náměstí
v Římě 8. března 2023.
- strana 2 -

**Blahoslavená
Hosanna z Mantovy**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Cena vděčnosti Omnia
vincit amor 2023**
- strana 5 -

Moje srdce patří Africe
- strana 6 -

Moje znovuobjevená láska
- strana 8 -

Starosti
Biskup Fulton J. Sheen
- strana 10 -

**Tisícovky osob
se účastnily eucharistického
procesí na Times Square
v New Yorku**
- strana 10 -

**Maminka Markéta (20)
Život matky Dona Boska**
Teresio Bosco
- strana 12 -

„Můj život je nepřetržitá mše...“ (str. 8-9)

Evangelizace jako církevní služba

Katecheze papeže Františka při generální audienci na Svatopetrském náměstí v Římě 8. března 2023

Dobrý den, drazí bratři a sestry! V minulé katechezi jsme viděli, že první „koncil“ v dějinách církve byl svolán do Jeruzaléma kvůli záležitosti týkající se evangelizace, tj. hlásání radostné zvěsti nežidovským obyvatelům. Panovala totiž představa, že hlásání evangelia se má týkat pouze Židů. Druhý vatikánský ekumenický koncil ve

20. století představil církev jako putující Boží lid v čase, který je ze své podstaty misionářský (srov. Dekret o misijní činnosti církve *Ad gentes*, 2). Co to znamená? Mezi prvním a posledním koncilem je jakoby most ve znamení evangelizace, most, jehož architektem je Duch Svátý. Dnes nasloucháme II. vatikánskému koncilu, abychom zjistili, že evangelizace je

vždy církevní službou, nikdy osamocenou, izolovanou nebo individualistickou. Evangelizace se vždy koná *in ecclesia*, tedy ve společenství, a bez proselytismu, protože ten není evangelizací.

Hlasatel evangelia totiž vždy předává to, co sám přijal. Svátý Pavel to napsal jako první: evangelium, které hlásal a které obce přijaly a v němž zůstaly pevné, je totéž, které přijal sám apoštol (srov. 1 Kor 15,1-3). Víra se přijímá a víra se předává. Tato církevní dynamika předávání poselství je závazná a zaručuje ry- zost křesťanského hlásání. Sám Pavel píše

Pokračování na str. 11

Co všechno jsem pro Pána Boha a šíření jeho království vykonal? Je toho dost... Mám k němu vztah plný lásky, plním jeho přikázání, neboť vedou ke spáse duše, jsem ochoten se pro Pána kdykoliv a jakkoliv obětovat... Pravda, v tom všem už trochu pokulhávám, ale mé nasazení pro Boha je obrovské! Skutečně? Tak proč potom ve vztahu k němu nejsem zcela jeho? Proč ho tak často vypouštím z myslí i ze srdce, oddávaje se zaujaté svému aktivismu, apoštolskému nadšení? K podobným otázkám nás vybízí texty tohoto čísla Světla, zvláště pak svědectví jednoho „zraněného kněze“, jehož kněžství zachránila francouzská mystička minulého století, Marta Robinová. (str. 8-9) Tento kněz si prošel obrovskou krizí svého Bohu zasvěceného života, jako dnes mnoho dalších. Díky Boží milosti a smírným obětem mystičky však dospěl k tomu, co je podstatné pro jakýkoliv apoštolský zápal: ne díla, která vykonáme, ale jaký máme vztah k Pánu Bohu.

Ten pak, kdo Boha velmi miluje, si otevřít cestu do nebe – jak dokládá jedna z extází bl. Hosanny z Mantovy (str. 4-5) – a také ji může otvírat i jiným. A to se týká každého z nás, nejen Bohu zasvěcených osob. Můžeme říci, že nadchnout se dokáže každý, ale milovat a přinášet oběti při šíření Božího království a pro spásu duší, to je obrovská milost od Pána, kterou je třeba vyprosít a pak také úzkostlivě střežit. A ve zkouškách pak nepominout zkušenost, že Pán vlevá do

Editorial

duše velkou útěchu a radost, když ji k sobě přitahuje, aby se s ní spojil – nikoliv žít už jen ono prvotní, prchavé nadšení, nýbrž pravý vnitřní pokoj a pocit opravdového štěstí. Jestli chceme najít pravý význam slov „jít ke kořenům“, pak je to mj. nepochybně při duchovní a duševní neútěše návrat k tomu, co jsem zakoušel ve chvílích plných radosti, naděje, nadšení pro Boha a pocitu šíření jeho nekonečné lásky do všech koutů světa. K tomu ovšem jsou potřebné dvě skutečnosti: víra a modlitba – v duchu slov ct. Fultona J. Sheena. (str. 10-11) Víra, že Pán Bůh je připraven mi v pravý čas pomoci: nesmím se však proti němu postavit tím, že si nepřipustím svoji nemohoucnost – to by byla cesta pýchy, která vede ke zkáze. A nutná je modlitba – pevné, a hlavně stálé spojení s Pánem, který dává tomu, kdo pokorně prosí. Ba dává ještě více – tomu, kdo přináší konkrétní smírné oběti.

Právě již zmíněná Marta Robinová je fenomenálním příkladem toho, jak se z prosté selské dívky skrze mystické spojení s Bohem a především skrze utrpení přinášené jako oběť za kněze, stala zachránkyně četných kněžských duší a povolání, známá celému světu. U nás je to ve stejné době Anna Bohuslava Tomanová. V časech, kdy se kněžského dorostu nedostává a kdy vysvěcení kněží jsou těžce

pokoušeni ke zradě svého životního povolání, je potřeba, aby se každý z nás zapojil aspoň do pravidelné modlitby, či ještě lépe i svou sebemenší obětí za nová duchovní povolání a za věrnost a vytrvalost kněží ve službě Bohu a lidem. A když se budeme v těchto záležitostech na Pána obracet, prosme při tom o pomoc i Panu Marii a o přímluvu kromě jiných svatých i sv. Jana Boska, jemuž jeho maminka dala do kněžského vínku tato i dnes platná slova: „Pamatuj si však, že ne šaty dělají čest stavu, ale ctnostný život.“ (str. 12-13) Ke ctnostem je potřeba v rodinách vychovávat a o ctnosti je třeba stále bojovat a udržovat je...

Matka Boží, jak často opakujeme, je Prostřednicí Božích milostí. Proto ten, kdo se k ní s vírou, úctou a pokorou utíká o pomoc, nebude zahanben. Tak i ten, kdo jí bude svěřovat kněžská a vůbec duchovní povolání, konkrétní biskupy, kněze, řeholníky a řeholnice, bude jistě vyslyšen – možná ne hned, snad ovoce onoho duchovního úsilí sklídí generace příští, ale k vyslyšení jistě dojde; třeba poté, kdy se přidá někdo další na stejný úmysl... O moci Panny Marie se mohl ve svém misijním působení přesvědčit i P. Heinrich Oesterle (str. 6-7): to, co bylo pro misionáře nemožné dosáhnout, to dokázala vždy ona, jak vypráví...

Potřebujeme vědět více k pochopení, že nejdůležitější je náš vztah k Bohu, a teprve pak následuje vše ostatní?

Daniel Dehner

Nevynechej příležitost vypravit se za Ježíšem. Komu se dostává té milosti, že může být svědkem jeho působení, neměl by litovat žádné námahy, aby využil této nenahraditelné možnosti. Podívej se na ty nepřehlédlné zástupy, které za Ježíšem přicházejí zdaleka. Nebylo jim zatěžko putovat po neschůdných cestách dlouhé hodiny a přemáhat trpělivě překážky i únavu, jen aby se dostali do Ježíšovy blízkosti. Ježíš vidí nejen to, jak jsou utmáceni, vysílení, ale vidí i jejich vnitřní opuštěnost, hlad a bezradnost a hledá způsob, jak by jim pomohl.

Ježíšovo srdce je pohledem na ně hluboce dojata. Vidí však za těmito zástupy i ty další nekonečné řady těch, kteří přijdou a budou bloudit jako ovce bez pastýře. Potřebují někoho, kdo by se jich ujal, kdo by cítil soucit s jejich bídou tak jako on, kdo by mohl oslovit a ošetřit jednoho každého z nich. Kolik je tu práce, a kolik jí teprve bude! Těch, kteří jsou ochotni přijmout plně Ježíšovo poslání, je zatím dvanáct, a z toho ještě jeden selže. Co se tu dá dělat?

Pán vidí východisko především v modlitbě. *Proste Pána žně!* Začátek každé pastorační aktivity je v modlitbě. Dříve než řekne svým nejvěrnějším: *Jděte a kažte*, vyzývá je, aby prosili Pána. Modlí se tak i sami za sebe, neboť Hospodář potřebuje dělníky, kteří budou v **jeho** duchu a v **jeho** intencích pracovat na **jeho** žních. Ne pro sebe, ne podle svého, ale pro Pána a v zájmu těch utmácených, vysílených a skleslých zástupů.

Pros Pána, aby i v tvém srdci probudil něco ze soucitu, který dal tak zřetelně najevu. Připoj se k prosbám o tolik potřebné dělníky. Jestliže to se svým soucitím a svou prosbou myslíš upřímně, měl bys ujistit Pána, že se nebudeš vyhýbat ani vymlouvat, bude-li zapotřebí nejen tvých modliteb, ale i tvého aktivního přispění. Bude to tehdy opravdové ovoce tvé modlitby, jestliže tě vyburcuje k ochotě obětovat také něco ze svého: něco ze svých představ, plánů, něco ze svého majetku, pohodlí a času. Jestliže ti to připadá těžké, snaž se, aby tvůj pohled na potřeby strádajících zástupů nebyl jen náhodný a ojedinělý. Zvykej si trvale porovnávat svou hmotnou i duchovní situaci se stavem těch, jimž se dostává sotva zlomek

Oprávněná lítost

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Líto je mi zástupů.

toho, co tobě. Snaž se přitom, aby i tvé děti sdílely a prožívaly opravdový soucit s potřebnými na základě tvého příkladu.

Přečti si znovu těch dvanáct jmen. Pán je posílá a oni jdou, protože si ho zamilovali. Nikdo z nich ještě před nedávnem ani zdaleka nepomyslel na to, že by měl být hlasatelem radostné zvěsti. Přišlo to tak nečekaně. Ale oni ten úkol přijali a díky jejich ochotě, obětavosti a věrnosti se nakonec dostala radostná zvěst evangelia až k tobě. Vidíš názorně, že ani sami nejsme schopni docenit význam úkolu, ke kterému nás povolává Bůh. Čím je ve srovnání s tím jakýkoliv okamžitý osobní prospěch, který se tak rád zviditelňuje a prosazuje, třeba na úkor budoucího dalekosáhlého dobra!

Čím těžší ti připadá takové rozhodování, tím naléhavější by měly být tvé modlitby za ty, kterých se to týká. Nedostatek dělníků nezpůsobuje Pán žně, ale ti, kteří nechtějí vidět a slyšet a kteří váhají. Není se ovšem čemu divit. To, co Ježíš žádá a co za to nabízí, je tak diametrálně odlišné od toho, na co jsme zvyklí a s čím přichází tento svět: *Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte!* Takovou změnu smýšlení požaduje ten, který volá dělníky na své pole. Tady se nebude podnikat, zvyšovat zisky ani budovat kariéra a popularita, ale bude třeba nezištně rozdávat z Božích darů, které jim Pán svěřuje, aby je nesli *ztraceným ovčím*, vraceli jim zdraví a život a *vysvobozovali je z moci Zlého*. Mají ohlašovat příchod Božího království nejen svým slovem, ale celým způsobem svého života. Nemohou ohlašovat království, které je jim cizí. Jeho hodnoty a jeho zákony musí nejdříve dokonale zavládnout v jejich srdcích.

Co se stane, jestliže Pán zavolá jménem i tebe? Chceš předem vyloučit možnost *opustit všechno a jít za ním?*

Co když najednou povolá tvé dítě? Odmítáš, anebo připouštíš, že by jeho jméno mělo být připsáno do seznamu *dělníků či dělnic?* Jsi připraven při takovém rozho-

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 19,2–6a

Když přišli synové Izraele na sinajskou poušť, utábořili se na poušti. Izrael se tam utábořil před horou. Mojžíš vystoupil k Bohu a Hospodin na něj zavolal z hory:

„Tak řekneš Jakobovu domu a oznámíš synům Izraele: Sami jste viděli, co jsem udělal Egypťanům, jak jsem vás nesl na orlích křídlech a dovedl vás k sobě. Nuže, budete-li mě skutečně poslouchat a mou smlouvu zachovávat, budete mým vlastnictvím mezi všemi národy, neboť mně patří celá země. Budete mi královstvím kněží a svatým lidem.“

2. čtení – Řím 5,6–11

Bratři! Kristus v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná za dobrého se ještě někdo umřít odhodlá. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme byli s Bohem usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě zneprátení, tím spíše – po usmíření – budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

Evangelium – Mt 9,36–10,8

Když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učední-

Dokončení na str. 4

dování nedělat nátlak ani nebyť překážkou a mít na zřeteli nejen sebe a své perspektivy, ale i zoufalou situaci těch, kteří jsou ve stále rostoucím počtu *jako ovce bez pastýře?*

Pane, ty jsi síla všech, kdo v tebe doufají, nepřestávej nám pomáhat svou milostí, abychom plnili tvou vůli.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Viz vstupní modlitba.

Blahoslavená Hosanna z Mantovy

Blahoslavená Hosanna je ve své domovině známá jako mystička Kristova utrpení. Dostalo se jí mnoha zjevení, dokonce i stigmat. A také prohlášení za blahoslavenou.

Na svět přišla budoucí blahoslavená 17. ledna 1449 v Carbonarole nedaleko Mantovy a v její krvi údajně kolovala krev šlechtického rodu Gonzagů, kteří v Mantově de facto vládli. Rodiče Niccolo a Agnese jí dali nezvyklé jméno Hosanna, v němž se zračí radost z jejího narození. Radost měli i z jejích prvních krůčků a jejího duchovního zrání, mnohem menší však z jejího rozhodného kroku, který učinila ve svých 15 letech.

Tehdy totiž oblékla hábit dominikánských terciárek a překazila tak plány otce, který ji chtěl výhodně provdat. Není vyloučeno, že o jeho záměrech dobře věděla a že tehdy tento krok učinila právě proto, aby se vdávat nemusela. Touha po zasvěceném životě ji totiž provázela dlouho a později by se rozhodla stejně. Chystané námluvy a vdavky tak naplnění jejího snu možná jen urychlily. Přes všechnen odpor a nesouhlas nakonec otec své dceři ustoupil. S dominikánským řádem sympatizovala hlavně díky dvěma osobnostem – sv. Kateřině ze Sieny a svému současníkovi a slavnému florentskému kazateli Girolamu Savonarolovi.

Hosanna tak mohla uskutečňovat svou touhu po životě v askezi, rozjímání a dobročinnosti. Pomáhala, kde se dalo, v bídě hmotné i duchovní, lidé mohli s její pomocí kdykoli počítat, věnovala postupně

na tyto potřeby prakticky všechny prostředky, na něž měla podle platných zákonů vzhledem ke své příslušnosti k rodinné právo. V neúnavně projevované lásce k potřebným projevovala naprosto vědomě lásku k Bohu, neboť Pána a Stvořitele poznávala bezpečně ve svých bližních, zejména v těch nejobožejších.

Hosanna pochopitelně nebyla sama, kdo v Mantově takto naplňoval evangelní Spasitelovy výzvy, nicméně jen ji si z mantovských samaritánek vyvolil Bůh, aby ji obdařil mystickými zkušenostmi. Mnohé z jejích prožitků nemohl nikdo vnímat, zato však mohl každý pozorovat její stigmata, kterými dal Pán v roce 1477 najevo, jak dobře vnímá Hosanninu lásku. Nešlo přitom o otevřené krvácející rány, jaké známe například u sv. Otce Pia či sv. Františka z Assisi, její stigmata měla podobu ztvrdlé kůže, jiné popisy hovoří o podlitinách. Probodené srdce však mohla pozorovat skrze nevýslovné bolesti jen ona sama.

Hosanna každopádně vnímala toto obdarování jako obzvláštní milost, díky níž mohla mít účast na Kristově utrpení. Právě Spasitelovo utrpení bylo něčím, o čem stále a stále rozjímala. Její účast na Ježíšově utrpení měla i čistě fyzický ráz, ona stigmata – a nejen je – provázela palčivá bolest, před jejíž nesnesitelností jí chránilo vášnivé přilnutí ke Kristu, jenž ji po-

Blahoslavená Hosanna z Mantovy

máhal tyto bolesti snášet. Snášet s radostí, dodejme, neboť navzdory bolestem žila Hosanna vědomím, že se skrze ně sjednocuje s Bohem. A prosila o další bolesti, poněvadž chtěla spolu s Kristem trpět za církev zraňovanou hříchy věřících, zvláště vysoce postavených církevních hierarchů.

První mystický prožitek zakusila již ve svých pěti letech při procházce po břehu Pádu. Náhle uslyšela hlas, jenž jí pravil: „Život a smrt spočívají v milování Boha.“ V extázi pak spatřila nebeské zástupy a nato opětovně uslyšela onen hlas: „Kdo chce vejít do nebe, musí velmi mnoho milovat Boha. Podívej se, jak všechny stvořené věci zpívají k Boží chvále a jak tuto chválu hlásají lidem.“

Další vize přicházely v průběhu postupujících let. Jednou uviděla Dítě Ježíše, a sice „tak krásné a bělejší než sníh“, jak později uvedla. Posléze se před jejíma očima toto Dítě nořilo do krvavé koupele a v dalším obraze bylo obětováno na oltáři jako beránek za hříchy lidstva. Při jiném, pozdějším zjevení se s ní Kristus skrze prsten navléknutý na prsteníček duchovně zasnoubil.

Pochopitelně nikdy nebyla s to adekvátně vyjádřit míru svých prožitků, natož Krista samotného, jehož při zjeveních vidávala. „Jakou útěchu a radost vlévá Pán do duše, když ji přitahuje k sobě, aby se s ní spojil! V těch okamžicích je tělo zcela oslabené a netečné, oproti tomu duše zakouší nádherné vize, jaké oko nevidělo a ucho neslyšelo. [...] Jaká mysl by mohla pochopit, jakým jazykem by bylo možné popsat

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

kům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ Potom si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Jména těch dvanácti apoštolů jsou tato: první Šimon, zvaný Petr, a jeho bratr Ondřej, Jakub, syn Zebedeův, a jeho bratr Jan, Filip a Bartoloměj, Tomáš a celník Matouš, Jakub, syn Alfeův, a Tadeáš, Šimon Ka-

nanejský a Jidáš Iškariotský, který ho pak zradil.

Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechodte a do žádného samařského města nevcházejte. Raději jděte ke ztraceným ovcím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: »Přiblížilo se nebeské království.« Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očisťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“

Cena vděčnosti Omnia vincit amor 2023

to, co duše vidí v obraze nekonečného světla božského Majestáta!“ světila se jednou svému zpovědníkovi.

Papež Lev X. při beatifikaci k tomu uvedl: „Když přijala Krista v Eucharistii, byla okamžitě na tři až čtyři hodiny uchválena extází. Někdy dokonce na celý den ztratila vědomí a zůstala nehybná, jako by byla mrtvá.“

Hosanna samozřejmě neměla sklon myslet si, že se dokáže v duchovních sférách orientovat sama. Konec konců jako dominikánská terciárka žijící v 15. století ani bez nějakého duchovního vůdce být nemohla. Ve své pokoře vzhledem k oněm mystickým prožitkům ani na moment nezavažovala o tom, že by žádného nepotřebovala. Jedním z nich byl významný teolog své doby a pozdější generální představený kazatelského řádu a autor jejího životopisu, Francesco de Silvestri, dalším Girolamo Scolari, kteří ji bezpečně vedli všemožnými úskalími života.

Hosanna v žádném případě nebyla ve svém rodném kraji anonymní osobou. Považovali si jí i ti nejvýše postavení. Například jistý markýz Frederico. Když roku 1478 odjížděl do války, světil Hosannině ochraně a péči svou choť Margheritu Bavorskou i šest dětí. Bylo to prozíravé rozhodnutí. Margherita totiž o rok později zemřela a Hosanna převzala výchovu dětí. Nebo markýz Francesco a jeho manželka Isabela d'Este. Ti Hosannu požádali, aby jim byla duchovní vůdkyní a rádkyní ve státnických záležitostech. Využívala této své pozice k tomu, aby prosila za propouštění vězňů a za pomoc sirotkům a vdovám. Když se pak tomuto páru narodil v roce 1500 vytožený potomek, přičítali tuto milost Hosannině přimluvě. Dominikánská terciárka tomu „napomohla“ i tím, že chlapcovo narození předpověděla.

Nebyl to jediný případ, kdy prokázala – nikdy to ovšem nečinila okázale – dar prorocství. Předpověděla třeba nikým neočekávanou porážku Caesara Borgii, jindy zase vyplnění Říma (došlo k němu roku 1527) a s ním spojené válečné nebezpečí, jež hrozilo Itálii.

Měla i dar bilokace – jednou byla spatřena dvěma františkány v Jeruzalémě, když prokazatelně dlela v Mantově. Měla i dar uzdravování. Nejednou její modlitba vytrhla ze spárů smrti nemocné, jednou dokonce uchránila jistojistě smrti marký-

Cenu vděčnosti *Omnia vincit amor 2023* udělila v polovině května Aliance pro rodinu čtyřem manželským párům za jejich svědectví o hodnotě rodiny.

Manželé Brázdilovi, Pěluchovi, Tesárkovi a Voborní. To je čtveřice párů z různých míst České republiky, jimž 15. května v pražském františkánském klášteře Panny Marie Sněžné předala ocenění členka Rady vlády pro lidská práva a bývalá disidentka Kamila Bendová. Hudební dárek věnovala manželským párům sólistka opery Národního divadla v Praze Marie Fajtová, již na klavír doprovázel ředitel pražské konzervatoře Petr Čech.

Podle předsedkyně pořadající Aliance pro rodinu, Jany Jochové, hlavním smyslem *Ceny vděčnosti* je ukázat, že i v dnešní době, kdy se tolik manželství rozpadá, lze vybudovat stabilní rodinu, která svým dětem místo traumat, jež jim způsobuje rozvod rodičů, dokáže poskytnout pevnou životní oporu. „Je jen málo silnějších věcí, než když děti řeknou, že manželství jejich rodičů je pro ně životní inspirací a posilou i ve vlastních vztazích a rodinách. A my takové děti a rodiče s bohatými životními osudy známe. Rozhodli jsme se proto, na základě nominací těchto dnes již dospělých dětí, manželské páry ocenit a společně oslavit. Protože každé dobré manželství není pokladem jen pro tu kterou konkrétní rodinu, ale i pro celou společnost,“ říká Jana Jochová.

A jaký mají oceněné páry návod na šťastné manželství? Podle paní Tesárkové se manželé nikdy nemají bát problémů, které život přináší, mají se k nim postavit čelem a řešit je. Její manžel dodává, že člověk nemůže být v manželství šťastný, pokud není spokojený sám. Osobní štěstí pak nalézá v upřímném vztahu k Bohu. Pan Pěluha doplňuje: „Neplatí ošřepané heslo »zatloukat, zatloukat, zatloukat«, ale »odpouštět, odpouštět, odpouštět.«“

Zdroj: www.cirkev.cz (Redakčně upraveno)

ze Francesca v bitvě u Fromona, kdy markýz vyvázl ze situace způsobem, pro nějž není z lidského hlediska žádné vysvětlení – zrovna v okamžiku, kdy se za jeho přežití Hosanna úpěnlivě modlila.

Svou pozemskou pouť ukončila Hosanna 18. června 1505. Její katafalk lemoval

Dům na Via Contrada del Cervo naproti kostelu Sant'Egidio, v němž bl. Hosanna v Mantově žila.

pás bílých svící a již v okamžiku pohřbu, jehož se účastnil každý, kdo měl v Mantově nohy, provolávaly zástupy její jméno s přídomkem svatá. Oficiálně její kult pro mantovskou diecézi povolil 8. ledna 1515 papež Lev X., 27. listopadu 1694 ho potvrdil Inocenc XII. a 19. ledna 1695 ho rozšířil na celý dominikánský řád.

Posledním dvěma datům předcházela další zázrak na Hosanninu přimluvu – v roce 1689 se Pád rozvodnil natolik, že Mantově hrozilo zatopení. Lid si vzpomněl na to, že v kryptě jednoho z městských chrámů – sv. Dominika – odpočívá Hosanna z rodu Gonzagů, a uspořádal velkolepé procesí, při němž ulicemi města nesl její tělesné pozůstatky – ve velmi dobrém stavu; ostatně je tomu tak dodnes. Krátce nato hladina řeky opadla a nebezpečí bylo zažehnáno. Dnes je tělo Hosanny uloženo v katedrále.

Po Hosanně zůstala nejen pověst svatosti, leč i psané dílo, zahrnující svědectví o mystických prožitcích, úvahy o dobovém dění a korespondenci. A také v domě na Via Contrada del Cervo (naproti kostelu Sant'Egidio) místnost, v níž v Mantově žila. Do tohoto domu se její rodina přestěhovala v roce 1480, v místnosti jsou dokonce uchovávány i její věci.

Moje srdce patří Africe

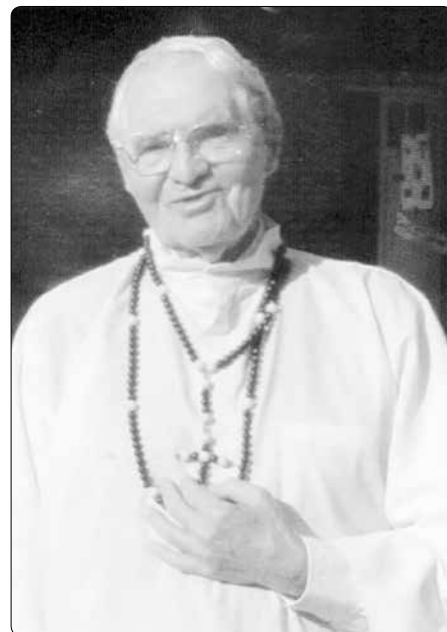
Pater Heinrich Oesterle půl století působil jako misionář-průkopník v Kongu. Ačkoliv tento laskavý německý kněz veselého ducha oslavil 4. září 2022 své 92. narozeniny, ještě stále srší radostí ze života. Pater Lorenz, který se již téměř 30 let věnuje misii mezi Romy, spontánně a s velkým uznáním o svém věkem poznamenaném příteli knězi vypověděl: „Je fascinující, že navzdory všemu těžkému, co pater Oesterle prožil, nezůstalo v něm ani trochu zatrpklosti. Kdybych byl v devadesátí ještě takovým knězem a misionářem jako on, mohl bych jen děkovat.“ Père Henri, jak ho dodnes nazývají místní obyvatelé Konga, ochotně popsal část svého bohatého misionářského života, který nemůže obsáhnout žádná kniha, ať už by byla jakkoliv tlustá.

* * *

Narodil jsem se v roce 1930 v Badensku-Württembersku. Jako středoškolák jsem si vyslechl oduševnělé kázání afrického misionáře patera Karla Jettera a tehdy se ve mně probudila touha stát se rovněž misionářem v Africe, abych pohanům pomohl poznat a milovat Pána Boha. A tak jsem v 15 letech vstoupil do misijního domu misionářů Afriky, tzv. bílých otců. Misijní dům po válce znovu otevřeli. O 13 let později, po studiích v Trevíru,

Alžírsku a Tunisku, mě 20. července 1958 v Mnichově vysvětil na kněze biskup Joseph Kiwánuka z Ugandy a již měsíc nato mě, sotva 28letého, poslali představení do Konga. Na misijní stanici v městě Mongbwalu ve zlatých dolech Kilo-Moto jsem si osvojil dialekt kingwana a jako mladý kněz jsem se seznámil se zvyky, tradicemi a přírodním náboženstvím místních lidí. V dolech pracovali muži z více než třiceti kmenů; jejich rodiny žily v táborech. Jelikož v té době ještě neměli vlastní kněze, o křesťany v odlehlých oblastech se starali katecheti, které jsme my připravili. Například farnost Logo v naší diecézi Mahagi měla pětáctičet filiálek, z nichž některé byly vzdáleny až 90 kilometrů. My jsme je navštěvovali tak často, jak to bylo možné, abychom slavili mši svatou a vysluhovali svátosti. Tam, kam jsem nemohl jet se svým terénním vozidlem, jel jsem na motorce, jinak jsem často chodil celé dny pěšky z jedné vesnice do druhé.

Někdy byla naše služba Pánu i životu nebezpečná. Když se Kongo v roce 1960 stalo nezávislou zemí, povstalečtí vojáci jednoho dne zatklí všechny cizince a misionáře. Po třech dnech jsme však byli propuštěni a mohli jsme pokračovat v každodenním vyučování náboženství na základních a středních školách. V letech 1964 a 1965 to bylo mnohem horší. Během tzv. povstání Simba bylo v na-

P. Heinrich Oesterle

ší diecézi zavražděno osm spolubratrů a více než deset sester misionářek. Sám jsem byl dvakrát zajat jako rukojmí. Po druhé nás zadržených bylo třicet bílých otců a čtyřicet misijních sester. V dívčí škole nás povstaleci postavili ke stěně do řady, aby nás postříleli. Než zavolali posily, stihli jsme se ukrýt ve sprchách, provinciál nám všem udělil generální rozehřešení a já jsem se klidně, připravený na všechno, modlil: „Pane, ať se stane tvá vůle.“ Jako zázrakem nás nenašli a jen o vlasek jsme unikli smrti. Jsem si jistý, že za to vděčíme Boží prozřetelnosti a růženci. Pro kmenové boje se později ve farnosti dvakrát nekonaly vánoční bohoslužby. Velice nebezpeční a nepředvídatelní byli často dokonce dětští vojáci. Velmi smutné!

Chtěl jsem být dobrým pastýřem

Všechny kandidáty křtu – ať už mladé analfabety, školáky, anebo dospělé – jsme my misionáři a katecheti připravovali na svátost křtu čtyři roky. Stalo se, že když jsem jednou po mši svaté vycházel s nově pokřtěnými ve slavnostním procesi z kostela, všichni radostně volali: „Děkujeme, bratře Heinrichu!“ Během výuky při přípravě na křest jsem jim totiž obšírně vysvětloval, že křtem se stávají skutečnými Božími dětmi, Ježíšovými bratry a sestrami, ale také bratry a sestrami mezi sebou. Dokonce i já, pater Heinrich, se potom pro ně stávám bratrem Heinrichem. Pochopili!

P. Heinrich jako dobrý hudebník hrál na více nástrojů a nadání na jazyky využil v Kongu pro překlad liturgických a katechetických knih a spisů do místního jazyka, svahilštiny, jakož i do kmenových jazyků lingala a alur, případně do francouzštiny.

Samozřejmě, nadále jsme se o pokřtěné a též o prvokomunikanty starali prostřednictvím homilií při každodenní anebo nedělní mši svaté. Povzbuzovali jsme rodiče, aby vychovávali své děti v křesťanském duchu, ale zejména dobrým příkladem. Příprava na svátost biřmování byla pro nás velice důležitá také proto, abychom mladé lidi, posílené Duchem Svátým, povzbudili k účasti na životě v církvi, aby se zapojovali do bohoslužeb jako lektoři, účastí ve sboru anebo hrou na nějaký nástroj. Na každé z našich 35 odlehlých misijních stanic byl sbor s hudební skupinou, v níž zněly různé domorodé harfy, bubny a kytary. Hudba a tanec jsou totiž pro Afričany důležitým vyjadřovacím prostředkem.

Zvláštní pozornost jsme věnovali přípravě na manželství. Obvykle si páry vsloužily svátost manželství hned po křtu. Nedobrá tradice tzv. svatebního daru pro rodinu nevěsty v podobě tří krav a sedmi koz byla však velkým problémem, protože mladí muži na to často neměli peníze. Mnohé páry proto žily spolu, i když mladí nebyli sezdáni. My misionáři jsme nedokázali najít řešení, ale toho, co pro nás bylo nemožné, dosáhla vždy Matka Boží. V mariánském roce jsme přinesli v procesi sochu Panny Marie do všech pětaticet stanic. V noci věřící bděli u Matky, modlili se a zpívali a po dobře využitě možnosti svaté zpovědi a následné ranní mši svaté se Panna Maria vydala na pouť k další stanici, kde jí už spěchali vstříc naši věřící, ale také protestanti a pohané.

K mému velkému překvapení se pak ve všech vesnicích i páry žijící v konkubinátu chtěly seždat v kostele, protože rodiče nevěsty najednou souhlasili s tím, aby jejich dcery šly k oltáři i bez svatebního daru. Dokonce kmenový čaroděj, který byl jako dítě pokřtěn, zůstal v kostele s Marií a dotčen milostí se vyzpovídal a po přípravě se také on v kostele seždal se svojí ženou.

Dalším velkým problémem bylo, že pohanské kmeny považovaly za svoji povinnost pomstít se, odplácet zlem za zlo. Když jednou strážce kmenového náčelníka chtěl chudému muži ukrást kozy, ten strážce zabil a utekl do Ugandy. Otec zavražděného strážce však přísahal: „Můj syn nebude pochován, dokud vedle něho nebude ležet deset mrtvol z rodiny jeho

vraha.“ Bylo tam několik obětí, ale díky přivolaným vojákům se mi podařilo zabránit velké tragédii.

Zažil jsem naopak i zcela jiný případ, když byl v sousední vesnici při bitce zabit syn katechety. Mladí přátelé katecheta syna již sahalí po svých mačetách a kopích, aby se pomstili, když katecheta řekl: „Nejsme pohané, kteří se chtějí pomstít. Odložte zbraně. Jako otec zabitého se postarám o to, aby se případ dostal před soud a aby byli potrestáni jen viníci.“

Velmi často jsme byli voláni k umírajícím, abychom udělili svátost pomazání nemocných. Mnohokrát nás čekalo i nějaké překvapení. Jednou jsem se cestou zeptal muže na ulici na umírajícího a on mi řekl: „To jsem já.“ Nechtěl jsem mu věřit, ale on trval na svém: „Otče, jsem velmi nemocný a brzy zemřu. Prosím, dej mi pomazání nemocných.“ Udělil jsem mu ho a sotva jsem se vzdálil pár metrů od domu, zemřel. Jindy po pomazání svatým olejem se stav nemocných začal rychle zlepšovat.

Ještě důležitější než ohlašování dobré zvěsti bylo pro mne jako kněze vždy vlastním životem ukazovat poselství Boží lásky. K tomu jsem měl tisíce příležitostí a byl jsem šťastný, že jsem mohl přispět k záchraně lidských životů, například když jsem ve dne v noci dobrodružnými cestami vozil ženy v porodních bolestech

do nemocnice. Ano, také nemocní a zdravotně postižení mi velice leželi na srdci. Jelikož zde bylo mnoho tropických nemocí a případů tuberkulózy, malomocenství, moru, cholery a epilepsie, ale naši lidé si nemohli dovolit drahé léky, pěstoval jsem na třech velkých polích léčivou rostlinu *Artemisia annua* (pelyněk roční), která jako přírodní lék posiluje imunitní systém a velmi účinně pomáhá při malárii a AIDS.

Moje 25. a rovněž 50. kněžské jubileum jsem oslavil v Kongu, ještě předtím, než jsem se v roce 2008 vrátil do Německa. Ovoce našeho misijního úsilí je snad také skutečnost, že dnes ve všech farnostech v naší diecézi Mahagi-Nioka působí místní kněží a sestry. Z té farnosti, v níž jsem pracoval 13 let, pochází dnes dokonce už arcibiskup z Kisangani, předseda Konžské biskupské konference, kterého jsem učil jako malého chlapce. Mnoho mladých mužů z naší farnosti vstoupilo do našeho misijního řádu a působí v různých zemích Afriky.

* * *

Pater Heinrich žije s dvanácti spolubratry na zaslouženém odpočinku, ale přece aktivně, v zařízení pro seniory v Domě Panny Marie v městě Hechingen.

„Stále jsem v kontaktu s lidmi, které jsem poznal v Kongu a kteří mi přirostli k srdci. Každý den pro ně vyprošuji Boží požehnání. Při modlitbě růžence a tiché adoraci myslím zvlášť na duchovní povolání. Jsem šťastný, že i takto z mé domoviny mohu udělat něco pro Afriku, již jsem zasvětil svůj život. Bůh ochraňuj Afriku a její obyvatele!“

Z *Vítězstvo Srdce* 147/2022
přežil a upravil -dd-

Moje znovuobjevená láska

Letos ve Světlech č. 2 a 16 jsme již zmínili francouzskou mystičku Martu Robinovou (1902–1981), která byla 50 let stigmatizovaná, ochrnutá a dlouhodobě připoutaná na lůžko a po 2. světové válce ztratila také zrak. Několik desetiletí žila bez spánku a nepřijímala žádnou potravu. Jejím jediným pokrmem pro tělo a duši byla Eucharistie. Hovořilo se o ní jako o živoucím zázraku...

Utrpení, které Marta ve svém malém pokoji týden co týden prožívala spolu s Ježíšem, z ní učinilo rybářku lidí a duchovní matku všech, kdo ji navštívili (více než 100 000 lidí). Radila i mnoha kněžím. Pomáhala jim získat novou odvahu a díky ní často zažili rovněž osobní obrácení. „V utrpení se člověk učí vidět a chápat. V utrpení se učí povzbuzovat trpící, soucítit s nimi, utěšovat je,“ říkala skromně Marta. „Můj život je nepřetržitá mše. Nikdy nevnímám, že moje postel je postelí, je to oltář... Ale každý den prosím Pannu Marii, aby nebylo vidět, jak moc trpím.“

Většinu lidí, dokonce i ty, kterým otevírala cestu ke kněžství, překvapoval humor, střízlivý zdravý rozum a živý duch této křehké ženy připoutané na lůžko, které často stačilo slovo, otázka, anebo jen tiché naslouchání, aby pomohla změnit život, vyřešit beznadějně problémy nebo povzbudit někoho modlit se či věrně přijímat svátosti. Někdy se dokonce stalo, že Marta, která uměla číst v lidských srdcích jako v otevřené knize, během krátké ná-

vštěvy bezstarostně vyprávěla překvapivému posluchači o svých domácích zvířatech, o úrodě anebo o nějakém novém technickém výtvarném objevu. Navzdory tomu se „velká ryba“ – nevěřící, hříšník, hereetik anebo vlašný kněz – vždy „chytila do její sítě“. Tajemství „naší drahé Marty“, jak ji mnozí nazývali, spočívalo v tom, že už dopředu zaplatila za duše, zejména za ty kněžské, svými krvavými slzami, obětovaným utrpením a nepřetržitými modlitbami. Již jako desetiletá vyznala: „Boha jsem našla zvláště v kněžích. Pohled na ně mne vždy pobízel k modlitbě.“

Její duchovní mateřství pro kněze časem dozrávalo a stále hlouběji chápala: „Je to moje poslání lásky a mimořádné povolání, modlit se za všechny, avšak zejména za kněze, misionáře a řeholníky.“ Až do své smrti (zemřela v 78 letech) obdarovávala Marta světlem milosti biskupy a teology, jako například slavného profesora dogmatické teologie dominikána Réginalda Garrigou-Lagrangeho, jakož i nesčetné množství kněží. Zejména ti, kteří zbloudili a zeslábli, a ti, kteří se chtěli

Marta Robinová na svém statku, v domě obestřeném nádhernou vistárií, vítala všechny hosty tak srdečně, jako by se znali odjakživa. Měla zdravý selský rozum a byla výborná posluchačka. Svým jasným, mladistvým, veselým hlasem dokázala často uklidnit i rozhněvanou, rozhořčenou duši. Jistý kněz jednou řekl: „Její prostá slova mě ohromila... a právě v Martině pokoji jsem zažil své obrácení.“ Další kněz se vyjádřil: „Člověk pocítil úlevu a osvícení, a to bez toho, aby si to zasloužil. Mohl se jen modlit a děkovat.“

vzdát svého povolání, děkovali Martě, že nikoho z nich neodsuzovala, ale vždy milosrdně říkala: „Pro mne jsou to vždy jen zranění kněží.“

Jeden z těchto „zraněných kněží“ sám vydává svědectví o svém obrácení, k němuž došlo právě u Marty Robinové. V roce 1963 začal jako mladý farář pracovat v průmyslové čtvrti jistého města.

„Vzhledem ke 4 000 dělníkům, kteří zde žili, jsem většinu času věnoval tomuto prostředí. Často jsem navštěvoval oddané křesťany, ale věnoval jsem se i komunistům. Postupně jsem se stále více a více identifikoval s dělnickou třídou, jejími boji a ideologií. Jako mnohým kněžím v té době, i mně se myšlenky třídního boje proti nespravedlnosti a za rovnost zdály lákavé a zcela v souladu s naší vírou. Jakoby sám od sebe jsem se dostal do komunistického shonu a zmatků doby, rychle se šířících od roku 1968. Byl jsem víc sociálním pracovníkem než knězem. A to představovalo počátek mého konce. Moje názory se shodovaly s názory dělníků a jako kněz jsem ztratil všechny svoje orientační body. Když v tomto období dva kněží z naší diecéze opustili svoje po-

Martin pokoj

volání a oženili se, začátkem roku 1969 dozrálo ve mně rozhodnutí sloužit pracující třídě raději v civilu.

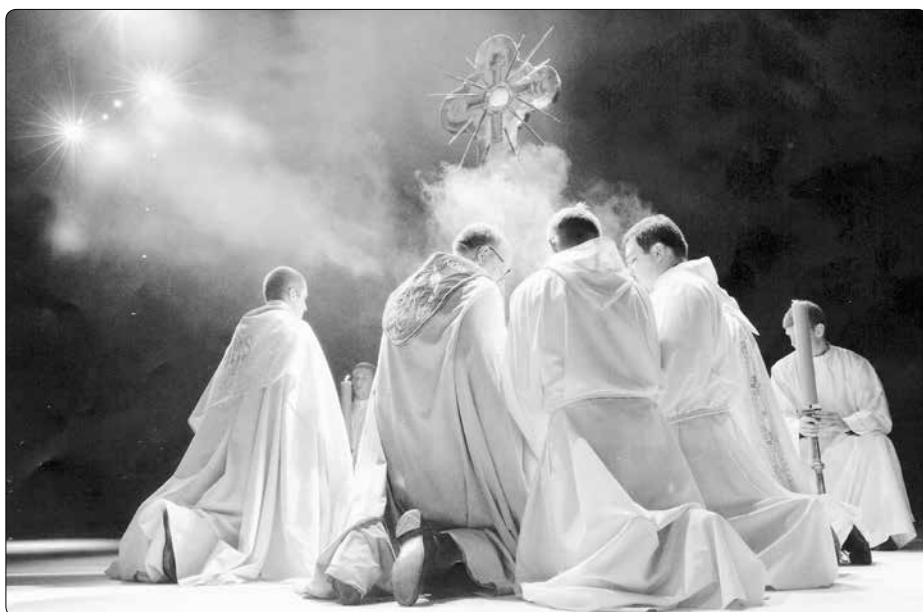
Začal jsem vést dlouhé rozhovory se svým farářem, otcem W. Postupně se stal mým bratrem a přítelem. Prvních šest měsíců našeho vzájemného poznávání bylo pro nás oba bolestným obdobím. Moje rozhodnutí bylo jasné, měl jsem odpověď na všechny jeho argumenty. Koncem srpna jsem se rozhodl nenápadně odejít z kněžství. Plánoval jsme informovat svého biskupa až na poslední chvíli a následně také svoji rodinu. Jednoho dne mě otec W. požádal o laskavost. Na pár dní chtěl odjet na duchovní cvičení, ale ta se konala na druhém konci Francie. Sám by cestu nezvládl, proto se mě zeptal, zda bych s ním nejel. Měl jsem tohoto kněze rád a nechtěl jsem mu odmítnout tuto poslední laskavost. A tak jsme se v srpnu 1969 oba vypravili do Châteauneuf-de-Galaure. Krátce před příjezdem na místo otec W. začal vyprávět o Martě Robinové. To už bylo na mě příliš. Naštval jsem se, ale bylo již pozdě, abych se vrátil zpátky. Cítil jsem se oklamán. Řekl jsem otcí W., ať Martu navštíví, když chce. Já však za ní nepůjdu, ačkoliv takováto návštěva byla součástí programu duchovních cvičení.“

V jedné malé místnosti plné pokoje a radosti

„Začala duchovní cvičení a já jsem opět držel v rukou růženec. Ale přišel den, kdy se mělo jít k Martě, a já jsem se raději vyhnul společné cestě na její statek. Bezcílně jsem vyšel na ulici a začal jsem se roztržitě modlit růženec, nevšímaje si okolojedoucích aut. Bez toho, abych si to uvědomoval, byl jsem na cestě k Martě. V jistém okamžiku zastavilo neznámé auto a otevřely se dveře: »Nastupte si, otče, je tu pro vás ještě jedno místo.« Bez odporu a rozmýšlení jsem nastoupil. Ani dnes nevím proč. Na statku se po pozametáném dvoře vážně a v tichosti procházelo několik kněží. Hned jsem pochopil, že jsem u Marty... Jako jediný jsem držel v rukou růženec, rychle jsem si ho strčil do kapsy. Čekal jsem, až na mě přijde řada, a nadával jsem sám na sebe, hněval se na Martu i na otce W. Držel jsem se svých argumentů, rozhodnutý nenechat se ovlivnit nějakou mystičkou. Najednou jsem se ocitl v tmavém pokoji.

Sotva jsem rozpoznal její malou postavu. Byl jsem zdvořilý, avšak připravený na boj. Náš rozhovor byl o banálních, nepodstatných věcech. Byl jsem připraven na cokoliv, jen ne na takovýto průběh. Celé se mi to nezdálo, ale k očekávané konfrontaci prostě nedošlo. Po jisté době někdo zaklepal na dveře, audience se skončila. Marta ji prodloužila ještě o několik minut. Nakonec jsem odešel s úlevou, ale byl jsem zároveň i zklamán. Očekával jsem, že se bude zabývat mým úmyslem zanechat kněžství. Vůbec se však o tom nezmínila. Najednou mě nečekaně, přímo něžně naplnil vnitřní pokoj a radost. Znovu jsem pocítil svěžest svého vysvě-

jsem byl také já a snažil jsem se soustředit, jak jsem jen uměl. Byl jsem naplněn radostí ze znovuobjevené lásky. Během adorace jsem ve svém nitru zachytil slova, která se mě hluboce dotkla: »Všechno, co děláš, je nic.« Následovalo krátké ticho... a potom: »Já chci tebe!« Neměl jsem slov při pohledu na to všechno, co jsem dosud dělal: chodil jsem spát o půlnoci, vstával o šesté, byl jsem přetažený sociální péčí, nácviky zpěvu, pastorační skautů a především pastorační dělníků. Během této adorace sám Ježíš dokončil dílo, které začala jeho Matka v Martině pokoji. Podstatná nejsou díla, která vykonáme, ale jaký máme VZTAH k NĚMU. Též jsem pocho-

„Věnuj všechno svoje utrpení kněžím... dej mi svoji samotu a osamělost... spolu se mnou se za ně nabídní Otci; neboj se, že budeš muset příliš trpět za mé kněze, oni to opravdu velice potřebují, JÁ to konám v tobě.“

(Ježíšova slova Martě Robinové o jejím poslání pro kněze)

cení a úžas z toho, že jsem knězem. Moje problémy se rozplynuly. Naplnilo mě nové odhodlání žít své povolání. Seděl jsem v koutě a nechával se přemocť těmito pocity, neschopný uspořádat si vlastní myšlenky. Pomalu jsem se pěšky vracel zpět, abych si vychutnal to nádherné, co se právě stalo. A když jsem na terase nádvoří potkal otce W., řekl jsem mu o svém dobrodružství. Starý muž byl hluboce dojat. Po tváři mu tiše stékaly slzy.“

„Já chci tebe!“

„Na závěr duchovních cvičení se konala v kapli noční adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí oltářní. Na adoraci

pil, že jsem se věnoval různým činnostem bez toho, abych se při nich skutečně obracel na Ježíše. V takovéto pastorační práci byli lidé vnímáni jen jako lidé, bez osobního vztahu s Kristem. Oslavený Ježíš v monstanci mi znovu nabídl své osobní přátelství a dal mi pochopit, že já svůj apoštolský úkol už nemám považovat za svoje vlastní dílo, ale za dílo Boží lásky k lidem, v kterém se já podílím na jeho lásce k nim.“

Brzy tento kněz převzal důležité pastorační úkoly a jeho práce přinesla mimořádné ovoce.

*Z Vítězstvo Srdca 146/2022
přeložil a upravil -dd-*

Starosti

Svět a moderní lidé poznávají stále zřetelněji uprostřed současných světových krizí, že člověk sám si nakonec neví rady. Po dvou stoletích pýchy přichází nyní k závěru, že celá tíže leží na něm, na člověku, a on sám se pod ní hrouť. Pýcha jej přivedla k zoufalství, to je jediné, co mu v této krizi ještě zbylo.

Snad je toto pokoření světa v dnešní době dobré, snad nás to naučí, že je rozdíl mezi důvěrou v Boha a důvěrou k nápisu na minci. Bůh nebude natahovat ruku k naší tíži, jestliže my sami nespolutracujeme. Chceme-li „hodit své starosti na Boha“, musíme mu svěřit především svou největší starost, a tou je naše Já.

Když jeden student prohlásil, že je schopen studovat úplně sám, otec mu v ničem nepomohl. Tak i Bůh nám může zcela odepřít svou pomoc do té doby, dokud nejsme otevřeni pro jeho pomoc. Bůh však člověka nikdy k ničemu nenutí

proti jeho vůli, nýbrž chce, aby člověk sám poznal omezenost svých vlastních sil a svého úsilí. Musí poznat, že nemůže najít při své námaze pomoc na zemi, nýbrž jediné u Boha. Ten nejtrpčí nápoj pro člověka spočívá v uznání vlastní nemohoucnosti. I když se svět na takové příznání dívá jako na tu nejhorší lidskou situaci, ona je pro něho ve skutečnosti tou nejlepší.

Jestliže člověk ve své nejtěžší hodině nepodlehne zoufalství, stane se pro něho

ta hodina tou nejlepší, protože jako pokorný tvor volá o pomoc ke svému Bohu. *Kdo se poníží, bude povýšen, a kdo se povyšuje, bude ponížen.* To jsou slova našeho Pána a vyjadřují psychologickou danost i duchovní obsah. Často jsou představy člověka smělejší než jeho schopnosti, spolehá stále více na nadměrnou sebedůvěru, a nikoliv na pramen skutečné pomoci, když má uskutečnit důležité věci. Avšak překračování sebe sama má za následek ponížení, a tak čím výše se někdo vypíná, tím více manifestuje svou nicotu.

Naopak lidé, kteří potlačili svou pýchu a uznávají svou neschopnost pro velké úkoly, od té chvíle získávají i v očích těch druhých. Herec, který je zdánlivě „sesazen“ významným hostujícím umělcem, spíše „získává“. Pokorný

Tisícovky osob se účastnily eucharistického procesí na Times Square v New Yorku

V průvodu, který mnozí označují za největší eucharistické procesí, které se kdy v New Yorku uskutečnilo, vyšly do ulic 27. května 2023 o vigílii Letnic tisíce věřících, kteří se modlili a zpívali písně chval.

Newyorská policie odhaduje, že do ulic se vydalo více než čtyři tisíce osob, které prošly náměstím Times Square. V čele průvodu, který vedl pomocný biskup newyorské arcidiecéze Joseph Espaillat, byli kněží, řeholníci a laici, kteří se modlili za odpuštění hříchů v tomto ikonickém městě i ve světě. Tématem průvodu byla slova ve španělštině: „*Esta ciudad pertenece a Jesucristo!*“ (Toto město patří Ježíši Kristu!)

Procesí uspořádalo Hispánské katolické charismatické centrum se sídlem v Bronxu, které funguje při kostele sv. Antonína Paduánského. Účastníci průvod zahájili na náměstí Otce Duffyho na Times Square a po dvou hodinách průvod skončil v katedrále sv. Patrika, kde byla sloužena mše svatá. S megafonem v ruce se biskup Espaillat podělil

s věřícími o tato slova: „*Uprostřed New Yorku je kříž Ježíše Krista! A to je důvod, proč se dnes radujeme. Radujeme se, protože je to víkend Letnic. A víme, co se o Letnicích stalo, že? Došlo k vylití Ducha Svatého. A my bychom tu nestáli, kdyby nebylo moci Ducha Svatého. Takže, sestry a bratři v Kristu, dnes se radujeme z požehnání, které Bůh připravil pro toto velké město. Miluji toto město! Miluji New York! A proto jsem tady, protože se chci za naše město modlit. Amen.*“

Fotoreportér Jeffrey Bruno, který byl náhodou v centru města kvůli jiné pracovní povinnosti a na procesí narázil díky příspěvku na Instagramu, uvedl: „*Nikdy předtím jsem nic takového neviděl, obzvláště ne v New Yorku.*“ Jedním z dojemných momentů, které Bruno zachytil, byla ulice lemovaná mrakodrapy Times Square, plná věřících klečících před Nejsvětější svátostí, která byla vzdušně zvednuta vysoko do vzduchu.

P. Shane Johnson, administrátor farnosti sv. Antonína Paduánského a ředitel Hispánského katolického charis-

matického centra, řekl agentuře CNA: „*Počet lidí byl pro mě druhořadý ve srovnání s množstvím skutečně autentické víry, která byla na přítomných tak patrná. Bylo to ohromující.*“

P. Johnson dodal, že ačkoli mnozí vnímají New York jako nepřátelský vůči katolickým akcím, jako jsou protesty pořádané během pro-life pochodů ve městě, naprostá většina lidí je respektuje. „*Je zde mnohem více víry, než by se mohlo na první pohled zdát,*“ podělil se o své zkušenosti. „*Když většina mlčí a nepatrná menšina je velmi hlasitá, máme dojem, že víra skomírá, ale jsem přesvědčen, že vítězství našeho Pána v srdcích jeho dětí je téměř vždy mnohem větší, než si uvědomujeme. Většina lidí ráda vidí projevy víry, i když jim plně nerozumí, a to i ve městě, které je známější svými hříšníky než svatými.*“

Eucharistické procesí bylo uspořádáno v rámci Národní eucharistické obnovy.

Zdroj: Catholic News Agency, podle www.cirkev.cz

člověk přenechává své starosti Bohu, ať už jsou to starosti v práci, nebo starosti o rodinu. Na světě by bylo mnohem méně úzkostlivosti, kdybychom byli ochotni vidět, že všechny zkoušky na nás dopouští milující božská Prozřetelnost. Mají nás totiž očistit a zbavit veškeré zátěže.

Naši bližní zpravidla nemají zájem zabývat se našimi starostmi. Mají dost svých vlastních. Ale u Boha je tomu zcela naopak. Ten přímo dychtí po našich starostech. Máme dvě cesty, jak mu je můžeme přenechat: **víru a modlitbu.**

Modlitba říká Bohu, v čem spočívá naše starost. Ale víra je přesvědčena, že Bůh nás nakonec starosti zbaví. Nikdo nemůže své starosti jen tak odhodit. Měli skutečně dojít k ulehčení tíže, pak za tím musí stát více než nějaká neurčitá síla, musí za tím stát milující Otec. Když se stará o vrabce a o lilie polní, když má spočteny vlasy, které nám spadly z hlavy, určitě k nám není lhostejný, protože pro nás vykonal ten největší čin lásky, jaký kdy svět viděl.

Někteří lidé se domnívají, že starosti je možno překonat tím, že je pustíme z hlavy a najdeme zapomenutí v rozkoši. Ale zapomenout jen tak na starosti není snadné. Terapie jistého doktora Johnsona vycházející z toho, že bolest zubů je možno překonat tím, že na ni nedbáme, se osvědčila pouze u těch, kteří žádnou bolest zubů skutečně nemají. Kromě toho rozkoše, kterým dáme příliš mnoho prostoru, produkuje vlastní vnitřní nouzi. Největší bolest spočívá v osobním vědomí viny, jejíž zapírání přivodilo již mnohým vnitřní zhroucení.

Od těchto starostí si můžeme ulehčit pouze tím, že je svěříme milujícímu Bohu. Podle Aristotelových slov by se lidé mohli smát jen tehdy, jestliže by přenechali své starosti Jupiterovi. Ale ten by mohl svými blesky nanejvýš otřást nebesy, nikoliv však přitáhnout k sobě lidi v jejich utrpení.

Jelikož Bůh chce vyřešit naše starosti, nechtěl být pouze božskou osobou, nýbrž chtěl sám stanout uprostřed zmatku lidských starostí. Proto také říká s plným pochopením pro naše těžkosti: *Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi, a naleznete pokoj pro svou duši.*

Zdroj: archiv Světla

Evangelizace jako církevní služba

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Galatanům: „Ale kdybychom vám my sami nebo anděl z nebe hlásali evangelium odchylné od toho, které jsme vám hlásali, buď proklet!“ (1,8) To je krásné a přiléhavé pro řadu vizí, které jsou v módě...

Církevní rozměr evangelizace tedy představuje měřítko k ověření apoštolské horlivosti. Jedná se o prověření nezbytné, neboť zde vždy číhá pokušení osamocněného postupu, zvláště když se cesta stává neschůdnou a my cítíme tíhu povinnosti. Stejně nebezpečné je pokušení jít snadnějšími, nepravě církevními „pseudocestami“, přijmout světskou logiku čísel a průzkumů veřejného mínění, spoléhat se na sílu vlastních myšlenek, programů, struktur, „vztahů, které něco znamenají“. To je špatně – vyjmenované položky mohou trochu pomoci, ale zásadní je síla, kterou k hlásání pravdy o Ježíši Kristu, k hlásání evangelia dává Duch Svátý. Vše další je podružné.

Nyní se, bratři a sestry, vydejme ještě přímějí do školy II. vatikánského koncilu a znovu si přečteme některé kapitoly dekretu *Ad gentes*, dokumentu o misijní činnosti církve. Tyto texty II. vatikánského koncilu si plně zachovávají svou hodnotu i v našem složitém a pluralitním kontextu.

Především nás tento dokument vybízí, abychom uvažovali o lásce Boha Otce jako o zdroji, který nás „ve své nesmírné a milosrdné dobrotivosti svobodně tvoří a milostivě volá k tomu, abychom s ním měli společenství v životě i ve slávě“. Toto je naše povolání. „Svou božskou dobrotu štědře rozdál a nepřestává ji rozdávat, aby on, původce všeho, byl nakonec »všechno ve všem« (1 Kor 15,28), a tak sobě zjednal slávu a nám blaženost.“ Tato pasáž je zásadní, protože říká, že Otcova láska má za příjemce **každého člověka**. Boží láska není určena jen malé skupině, nikoli... je určena všem. Dobře si toto slovo zapíšte do hlavy a do srdce: všem, každému, nikdo z ní není vyloučen, to říká Pán.

A tato láska ke každému člověku je láska, která zasahuje každého muže a každou ženu skrze poslání Ježíše, prostředníka spásy a našeho vykupitele (srov. *Ad gentes*, 3), a skrze poslání Ducha Svatého (srov. *Ad gentes*, 4), který působí v každém člověku, jak pokřtěném, tak nepokřtěném. Duch Svátý působí!

Koncil dále připomíná, že úkolem církve je pokračovat v poslání Krista, který byl „poslán hlásat radostnou zvěst chudým“, pokračuje dokument *Ad gentes*. „Proto církev musí jít pod vedením Ducha Svatého stejnou cestou, jakou šel Kristus, totiž cestou chudoby, poslušnosti, služby a sebeobětování až k smrti, nad kterou Pán zvítězil svým zmrtvýchvstáním.“ (*Ad gentes*, 5) Pokud církev zůstane věrná této „cestě“, bude její poslání „zjevováním – epifanií – Božího plánu a jeho naplňování ve světě a v jeho dějinách“ (*Ad gentes*, 9).

Bratři a sestry, tyto krátké náznaky nám také pomáhají pochopit církevní význam apoštolské horlivosti každého

učedníka-misionáře. Apoštolská horlivost není nadšení, je to něco jiného, je to milost od Boha, kterou si musíme střežit. Musíme pochopit její význam, protože v putujícím Božím lidu, hlásajícím evangelium, neexistují aktivní a pasivní subjekty. Neexistují ti, kdo kážou, ti, kdo tak či onak hlásají evangelium,

a ti, kdo mlčí. Nikoli. „Každý pokřtěný,“ říká *Evangelii gaudium*, „bez ohledu na svou úlohu v církvi a na stupeň vzdělání ve víře je aktivním subjektem evangelizace.“ (apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, 120) Jsi křesťan? „Ano, přijal jsem křest...“ A hlásáš evangelium? „Ale co to znamená...?“ Pokud nehlásáte evangelium, nevydáváte svědectví, nesvědčíte o křtu, který jste přijali, o víře, kterou vám Pán dal, nejste dobrými křesťany. Na základě přijatého křtu a následného začlenění do církve se každý pokřtěný podílí na poslání církve a v ní na poslání Krista Krále, Kněze a Proroka. Bratři a sestry, tento úkol „je jeden a týž všude a ve všech podmínkách, i když se vzhledem k různým okolnostem nevykonává stejným způsobem“ (*Ad gentes*, 6). To nás vybízí, abychom nezkornatěli či nezatvrdli, a vmaňuje nás to z onoho neklidu, který není od Boha. Misionářská horlivost věřícího se projevuje také jako tvůrčí hledání nových způsobů hlásání a svědectví, nových způsobů setkání se zraněným lidstvem, které na sebe vzal Kristus. Stručně řečeno, o nové způsoby služby evangelium a služby lidstvu. Evangelizace je služba. Pokud o sobě někdo říká, že evangelizuje, avšak nemá tento postoj, toto srdce služebníka, a naopak si myslí, že je pán, pak to není hlasatel evangelia..., ale chudák.

Návrat k Otcově lásce, která je zdrojem, a poslání Syna a Ducha Svatého nás neuzavírá do prostorů statického osobního klidu. Naopak, vede nás k tomu, abychom rozpoznali zdarma danou plnost života, k níž jsme povoláni, tohoto daru, za který Boha chválíme a děkujeme mu. Tento dar není určen jen nám, ale máme ho dávat i druhým. A také nás vede k tomu, abychom to, co jsme obdrželi, prožívali stále plněji tím, že se o to budeme dělit s druhými, se smyslem pro odpovědnost a při společné pouti po mnohdy křivolakých a obtížných cestách dějin, za bdělého a činného očekávání konečného završení. Prosme Pána o tuto milost, abychom se chopili tohoto křesťanského povolání a děkovali Pánu za to, co nám dal, za tento poklad. A snažme se ho předávat druhým.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs>
(Redakčně upraveno)

Maminka Markéta (20)

Život matky Dona Boska

Kapitola 21

SYN V SEMINÁŘI

Velké léto na Sussambrinu

Jeník absolvoval poslední rok na veřejné škole „rétorické“ v letech 1834–35. V létě, předtím než vstoupil do semináře, šel na prázdniny na Sussambrino, kde byl spolu s matkou, bratrem, švagrovou a první neteří.

Je to čas, kdy je nejvíc práce pro sedláka: sklízí se úroda, mlátí se na humně, a to na žhavém slunci, odděluje se zrno od plev. Zrno tam skáče jako tryskající pramen na velkém sítu, využívá se přitom proudu vzduchu. Potom je čas sklízet kukuřici, vážou se do věnců panáci a staví se v dlouhých řadách, aby kukuřice na slunci dobře vyzrála. Pro děti je to veliký letní svátek: běhají mezi ženci a nosí láhve s čerstvou vodou, pomáhají tlačit prázdné vozy, které se pak naloží snopy a kukuřičnými klasy, sbírají se a navázejí vrbové pruty, kterými se vážou snopy.

Jeník, sotva udělal poslední zkoušky, vydal se na bílou cestu, která vede do Buttigliery a pak se šplhá přes pole. Sussambrino ho vítá kdákáním slepic a radostným jástem nejbližších. Pšenice žlutne mezi vinicemi, kde se už červenají hrozny. Jeník uchopí kosu a zařadí se mezi žence. Pot se mu řine z čela pod velikým slaměným kloboukem.

Maminka seminaristy

Po namáhavých žních, zatímco se stín začíná prodlužovat a ve sklepích se připravuje vinobraní, v životě sedláků byla jakoby přestávka, „nabrání dechu“. O této „přestávce“ mezi létem a podzimem pomohla matka Markéta Jeníkovi (ten 16. srpna oslavil 20 let) připravit se do semináře. Stává se maminkou seminaristy.

Potřeboval tam tyto věci: osobní výbavu, černý talár, matraci (v semináři nebylo možné používat slamník). Sotva se v Castelnuovu rozkřiklo, že Markétin syn

vstupuje do semináře, začaly téměř závody, jak mu pomoci. Don Bosco o tom řekl: „Vždycky jsem potřeboval všechno od prvního roku. Když jsem musel obléci kleriku, třebaže moje matka měla prostředky, aby mi ji opatřila, tak se našel někdo, kdo mi ji opatřil, opatřili mi také klobouk a kolárek a potom i kabát.“

Velká slova

Den 30. října 1830 je posledním dnem, který Jan Bosco stráví mimo seminář. Zúčastnil se odvodu, byl prohlášen za schopného pro vojenskou službu. Protože byl přijat do vyššího semináře, tak byl prohlášen za „klerika povoláného arcibiskupem“. Oblékl si dlouhý plášť od krku

až po paty (proto se jmenuje talár – v italštině to zní jinak). Byl to způsob, jak říci všem lidem: „Od tohoto okamžiku budu knězem a budu se jako kněz také chovat.“

Ve svých MB⁽¹⁾ na tento den Don Bosco vzpomíná: „Dne 30. října roku 1835 jsem musel už být v semináři. Malá výbava pro pobyt v semináři byla připravena. Všichni moji příbuzní byli velice spokojeni. Já ještě více než oni. Moje maminka byla zamyšlená a zdálo se, jako by mi ještě chtěla něco říct. Večer před odjezdem si mě zavolala a řekla mi tato slova:

»Jeníku, oblékl jsi kněžský šat. Je to pro mne útěchou, jakou jen může zakusit matka, která se raduje ze štěstí svého syna. Pamatuji si však, že ne šaty dělají čest stavu, ale ctnostný život. Kdybys někdy pochyboval o svém povolání, pro lásku, nezneucti pro lásku tento šat. Odlož ho hned. Raději bych měla syna chudým sedlákem, než syna kněze, který zanedbal povinnosti svého stavu. Když jsi přišel na svět, zasvětila jsem tě blahoslavené Panně Marii. Když jsi začal studovat, doporučovala jsem ti úctu k této naší Matce. Teď ti doporučuji, abys byl celý její. Miluj spolužáky, kteří ctí Pannu Marii. Když se staneš knězem, vždycky doporučuj a rozšiřuj úctu k Panně Marii.«

Na konci těchto slov moje matka byla dojata; já jsem plakal. »Maminko,« odpo-

KNIHOVNIČKA

věděl jsem jí, »děkuji vám za všechno, co jste mi řekla a udělala pro mě. Tato vaše slova nebyla řečena naprázdno a udělám z nich poklad svého života.« (MO⁽²⁾) V těchto slovech je veliká víra selské maminky. Před svým synem, který vstupuje do semináře, jako sedlák stojící před polem plným zralého zrna, zapoměla na práci, na těžkosti, na utrpení, které ji až dosud provázely. Před svým synem, který právě dosahuje prvního cíle ze snu, jež měl jako devítiletý, cítí jenom „útěchu“, vidí jenom synovo „šťěstí“. Tato víra byla podpirána úplnou důvěrou k nejsvětější Panně Marii, které zasvětila novorozence Jana, jí ho také světila, když šel poprvé do školy. Její víra je konkrétní a zbavená iluzí. Během svého krátkého života viděla také kněze, kteří „zneuctili“ svůj šat a své poslání. Probouzí u svého syna bdělost těmito tvrdými slovy: Spíše než být špatným knězem, je lépe knězem nebýt!

Maminka Markéta je mimo hru?

Od podzimu roku 1835 do léta 1841 Jan Bosco žije ve vyšším semináři v Chieri.

Ve velké budově bývalého kláštera řádu filippinů, který byl přestavěn na seminář roku 1828 arcibiskupem Chiaverotim, vedou po osm měsíců v roce seminaristé téměř mnišský život. Rozvrh dne je přesný, rozdělen na minuty. Všechno je označeno v denním rozvrhu, který je připevněn na vhodném místě, a vedle něho je zvoněk. Je tam řada hodin, půlhodin, čtvrt hodin. Když něco vyprší anebo začíná, tak se vždycky zvoní. Na hlas zvonku komunita seminaristů vychází, vstupuje, mluví, zmlkne, studuje, modlí se. První věc, kterou se seminaristé naučí, když překročí práh semináře, je to, že hlas zvonku je Božím hlasem.

Budíček zvoní v 5 hodin. Už je připravena studená voda v dlouhých nádržích. Potom zástup seminaristů směřuje do kostela na každodenní mši (ta je v 7 hodin). Potom následuje snídaně, škola, oběd, rekreace, pak ještě znovu škola, studium, večere. Ve 21 hodin jsou večerní modlitby a ihned potom odpočinek.

Další den znovu v 5 hodin po tom, co se ještě neobjevila jitřenka, se začíná všechno znovu, pořad znovu, tak to jde po 8 měsíců. Obědvá se a večerí mlčky, během jídla se naslouchá četbě z Pisma

svatého v latině a pak z dějin církve. Kuchyně je velice jednoduchá. „Jíme, abychom žili, nežijeme, abychom jedli,“ bylo napsáno na nástěnce v jídelně.

Maminka Markéta je mimo tento přísný mnišský život? Don Lemoyne v jejím „životopise“ říká, že ano. A shrnuje 6 let Jenika v semináři těmito slovy: „Absolvoval studium filosofie a teologie.“ Vliv matky na Jenika naopak pokračuje, ale diskretně. Večer před jeho prvním odchodem do semináře mu řekla: „Nezneuctí tento šat.“ Jan už od prvního měsíce pobytu v semináři musí konstatovat, že existují jednotlivci, kteří již v semináři zneuctili oděv, který nosili. Píše: „Musím říct, že v semináři je mnoho kleriků velice ctnostných. Ale jsou tam také nebezpeční klerici. Nemálo mladých lidí jde do semináře, aniž by zkoumalo své povolání, jdou do semináře a nemají ani ducha, ani dobrou vůli být dobrými seminaristy. Spíše si vzpomínám, že jsem slyšel velice ošklivé řeči od svých spolužáků. Jednou dokonce proběhla prohlídka u některých seminaristů a byly u nich nalezeny bezbožné a necudné knihy veškerého druhu. Byli kvůli tomu vyhozeni ze semináře. Během svého pobytu v semináři byli morem pro dobré i pro špatné.“ (MO) Maminka Markéta mu řekla: „Miluj spolužáky, kteří uctívají Pannu Marii.“ Don Bosco píše: „Co se týče spolužáků, držel jsem se toho, co mi poradila moje milovaná maminka, že stojí za to kamarádit se se spolužáky, kteří jsou ctiteli Panny Marie, milují studium a zbožnost... Vybral jsem si

některé z nich, kteří byli velice známi jako vzor ctnosti. Jmenovali se Garigliano Guglielmo, Giacomelli Giovanni z Avigliana a pak Comollo Luigi. Tito tři spolužáci pro mne byli pokladem.“

Každý rok pobytu v semináři stojí kromě námahy ve studiu mnoho lir za ubytování. Byla to tíživá cifra pro maminku Markétu. Jeníkovi na konci prvního roku v semináři, díky jeho vynikajícím studijním výsledkům a dobrému chování, je snížena penze na 60 lir. Na ostatní myslí „Boží Prozřetelnost“, která to směřuje přes mlčenlivý způsob dona Caffassa. Avšak časem, kdy pokračuje „škola maminky Markéty“, jsou zvláště dlouhé prázdniny.

(Pokračování)

Redakčně upraveno

Pramen: BOSCO T., Maminka Markéta, Život matky Dona Boska.

Překlad P. Jan Ihnát. Matice

cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2006.

(Kniha je vyprodaná.)

Poznámky:

⁽¹⁾ *Memorie biografiche di Don Giovanni Bosco; 18 volumi.* Od: Lemoyne, Amadei, Ceria.

⁽²⁾ BOSCO, Giovanni *Memorie dell'Oratorio di S. Francesco di Sales*; Edizione di Ceria, ristampa extra-commerciale a cura Editrice SDB.

Římskokatolická farnost Sázava vás zve na SVATOPROKOPSKOU POUŤ NA SÁZAVĚ.

Pondělí 3. července 2023: 19.00 pobožnost ke sv. Prokopovi • 19.30–22.00 eucharistická adorace.

Úterý 4. července 2023 – slavnost sv. Prokopa: 8.30 poutní mše svatá farnosti Kolín (slouží otcové verbisté) • 10.30 slavnostní poutní mše svatá (slouží P. Vojtěch Kodet, O.Carm.) • 18.00 koncert se spolkem Svatá Ludmila (varhany Daniela Valtová Kosinová, přednes Jan Kačer).

Neděle 9. července 2023 – Velká svatoprokopská pouť: 10.30 hlavní poutní mše svatá (slouží Mons. Jude Thaddeus Okolo, apoštolský nuncius v ČR).

Více na <https://www.sazavskyklaster.cz> a na FB: **Sázavský klášter – poutní místo sv. Prokopa.**

Kontakt: P. Radim Cigánek, farář – tel. 776 229 671; Ivo Knížek, kastelán – tel. 777 907 980.

Pondělí 19. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Petr Coufal – vitrážista **6:30** Irák – Ninijské pláň: Exodus **7:00** V pohorách po horách: Slezské Beskydy **7:10** Jak roste chléb **7:30** Grotesky Laurela a Hardyho: Dvojčata **7:55** Výpravy do divočiny: Výzkum drobných savců **9:10** Mezi pražci: Červen 2023 **9:55** Outdoor Films **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková (18. díl): 80 let tajnou řeholnici **13:15** Na startu: S Ondřejem Havlíčkem **13:40** Poutníci času: S akademickým restaurátorem Jakubem Tluchofem **14:05** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **14:15** Kambodža pohledem zblízka **14:40** Noční univerzita: prof. Pavel Dostálék, CSc. – Alergeny v potravinách **15:50** V souvislostech **16:10** Příběhy psané životem: Bohem nezapomenuté děti **16:45** Když bolí duše **18:05** Sedmihlásky: Hastrmani **18:10** Hermieho zpívanky **18:20** Fleret & Zuzana Šuláková na Mohelnickém dostavníku 2018 **18:50** V pohorách po horách: Zakarpatská Ukrajina – Polonina Krásná **19:00** Víra do kapsy [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Sliby chyby **19:45** Přejeme si... **20:05** Sním s ním [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín: Typy na prázdninovou četbu [P] **21:20** Prostějov v době koronaviru **22:25** Kulatý stůl: Boromejky slaví 30 let od navrácení nemocnice **23:45** Tiché hrozby – Mizející půda **0:15** Svatá Kateřina Labouré: Tichý posel Lásky **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 20. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jiří Sláma – historik **6:30** Jde o život (4. díl): Modlitba III. **8:05** Středoafričtá republika – Když se pomsta stane zákonem **8:35** Magazín Mary's Meals **9:10** Kmochův Kolín 2019: Dechová hudba Mistříňanka – 1. část **9:40** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: Jindřich Štreit – Ze tmy do světla **11:05** Pěšky hezky česky: Cyrilometodějská stezka **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Harfa Noemova: Francis Jean Marcel Poulenc – Gloria pro soprán, smíšený sbor a orchestr **13:15** Víra do kapsy **13:30** Krajčárka Mária Hnidková **13:45** V pohorách po horách: Slezské Beskydy **14:05** Výpravy do divočiny: Tajemný Tibet **15:05** Familie Korbel – Příběh z druhé strany **15:20** Skleněná múza **15:30** Duchovní malby: Svatí **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** Grotesky Bustera Keatona: Frigo plave **17:35** Lazníci z Hriňovej **18:05** Sedmihlásky: Hastrmani **18:10** Mezi námi zvířátky: Mateřský instinkt **18:15** Hermie a přátelé: Flo show, která způsobila rozruch **18:50** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Rakousko – údolí Dyje **18:55** Zpravodajské Noeviny: 20. 6. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Expedice Kola **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:50** Duchovní krajina Novohradských hor: Sklářské hutě **21:20** Dokořán: S Matyášem Novákem **22:10** Má vlast: Jedlí **23:15** Můj chrám: Veronika Sedláčková, kostel sv. Kříže na Příkopech, Praha **23:35** Terra Santa News: 14. 6. 2023 **0:00** Večer chval (103. díl): LiftUp **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 21. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Ladislav Hučko – řeckokatolický biskup **6:30** Zpravodajské Noeviny: 20. 6. 2023 **6:50** Noční univerzita: prof. Pavel Dostálék, CSc. – Alergeny v potravinách **7:55** Rok na Svatém Hostyně **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Do varu s Maxem Kašparů: Krize životních hodnot **10:20** Grotesky Bustera Keatona: Frigo a strážníci **10:40** Když vyschnou studny **11:00** Hovory z Rekovic: Katarína Salayová-Jurkovičová **11:15** V pohorách po horách: Palkovické hůrky **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Všade dobře,

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

v Terchovej nejlepší: Jánošíkove dni v Terchovej 2020 **13:45** Steb bay Step 1 – Loď snů **14:00** Za obzorem: Kola pro Afriku, Roman Posolda [L] **14:35** Zpravodajské Noeviny: 20. 6. 2023 **15:00** Sním s ním **16:05** Cvrlikání: Zdeněk Vřešťál **17:10** Tiché hrozby – Krajina v pohybu **17:40** Setkání: Petr Fiala **18:05** Sedmihlásky: Hastrmani **18:10** Mezi námi zvířátky: Tělocvična [P] **18:15** Strýček Emu: Den otců **18:25** Libérie – Sen krejčího **18:55** Terra Santa News: 21. 6. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Jeníkov **19:45** Přejeme si... **20:05** Večer chval: Živá modlitba a chvála [L] **21:10** Magazín Mary's Meals **21:30** Za obzorem: Kola pro Afriku, Roman Posolda **22:05** Noční univerzita: P. Jan Linhart – Ztráty a nálezy [P] **22:55** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková (18. díl): 80 let tajnou řeholnici **23:20** Generální audience papeže Františka **23:40** Můj chrám: Novinář Mikuláš Kroupa, ředitel Post Bellum, kostel Nejsvětějšího Salvatora, Praha **0:00** Hans Frei **0:40** Poutníci času: S Nikolou Kopeckou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 22. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Milan Novák – badatel Karla I. Habsburského **6:25** Lazníci z Hriňovej **6:45** Terra Santa News: 21. 6. 2023 **7:05** Groteska Harolda Lloyda: O patro výš **8:20** Duchovní krajina Novohradských hor: Sklářské hutě **9:10** Harfa Noemova: Francis Jean Marcel Poulenc – Gloria pro soprán, smíšený sbor a orchestr **9:35** Kulatý stůl: Boromejky slaví 30 let od navrácení nemocnice **10:55** Obnova objektu Libušín po požáru **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Magazín Mary's Meals **13:10** Příběhy psané životem: BanglaKids – únik z chudoby **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře **15:30** Kambodža – Zmrzačený Kristus **16:05** Zpravodajské Noeviny: 20. 6. 2023 **16:25** Prostějov v době koronaviru **17:30** Mistr houslař z Jestřábí **18:05** Sedmihlásky: Hastrmani **18:10** Mezi námi zvířátky: Lehčí než vzduch [P] **18:15** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) **18:40** Svatá Kateřina Sienská **19:05** Setkání: Pavel Svoboda – kostel svatého Jakuba Většího v Přelouči **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Malý a vražedný **19:45** Přejeme si... **20:05** Benefiční koncert Police Symphony Orchestra a Tomáše Kluse pro Mary's Meals: Hudba pro uši i pro duši **21:45** V pohorách po horách: Lovoš – České středohoří **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 23. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jaroslav Jáchym Šimek O Praem – opat želivského kláštera **6:25** Jde o život (5. díl): Čin **7:55** Made in Ružomberok **8:35** Víra do kapsy **9:05** ARTBITR – Kulturní magazín: Typy na prázdninovou četbu **9:15** Dokořán: S Monikou Absolonovou **10:05** Harfa Noemova: Claudio Monteverdi **10:25** Sním s ním **11:30** Živě ze Strážnice [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše

svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Procházka festivalovou Strážnicí: Strážnice 2020 **14:05** Buon giorno s Františkem **14:45** Mezi pražci: Červen 2023 **15:35** Grotesky Harolda Lloyda: On zázračným studentem **16:55** Strážnice žije! [L] **17:00** Tady jsme doma: MFF Strážnice 2023 [L] **18:35** Sedmihlásky: Hastrmani **18:40** Mezi námi zvířátky: Bez dechu [P] **18:45** Setkání: Miluše Horská **19:00** Přejeme si... **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Studio Strážnice [L] **20:00** Slavnostní zahájení MFF: MFF Strážnice 2023 [L] **20:30** Z pokladnice kulturního dědictví ČR: MFF Strážnice 2023 [L] **22:05** Dobrodružství před kamerou **23:00** Lásky **23:35** Jak potkávat svět: S Irenou Szurmanovou **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 24. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jan Potměšil – herec **6:30** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **7:20** Grotesky Laurela a Hardyho: Šéfkuchař **7:45** Sedmihlásky: Hastrmani **7:50** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) **8:15** Animované biblické příběhy: Beránek Boží **8:45** Strýček Emu: Den otců **8:55** Hermie a přátelé: Flo show, která způsobila rozruch **9:40** Flešbky – Godzone podcast (13. díl): Pavol Strežo: Pronásledování má i formu výsměchu **10:10** Viac ako pieseň (4. díl): Jana Zubajová a pieseň Verny Boh **10:20** Noční univerzita: Petr Kadlec – Koukej, Bože, moje lajky! **11:05** Poutníci času: Se sr. Annou Vendulou Malichovou **11:20** Bridge – Most **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Strážnice žije! [L] **12:10** Duchovní menu: Záznam mše svatě z kostela sv. Václava v Dolních Bojanovicích **13:10** Pod lampou **15:10** Naši – osobnosti lidové kultury – Eva Rejšková **15:30** V souvislostech [P] **16:00** Slovo na neděli: 12. neděle v mezidobí [P] **16:25** Strážnice žije! [L] **16:30** Finále soutěže o nejlepšího tanečníka slováckého verbuňku: MFF Strážnice 2023 [L] **19:35** Studio Strážnice [L] **20:00** Předání Cen České národopisné společnosti za rok 2022: MFF Strážnice 2023 [L] **20:30** (Ne)Mizející svět: MFF Strážnice 2023 [L] **22:05** Přejeme si... **22:20** V pohorách po horách: Spišská Fatra [P] **22:30** Duchovní páry **23:30** Jak potkávat svět: S Jitkou Molavcovou **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 25. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Václav Hampl – emeritní rektor UK **6:25** Čalantika **6:45** Kmochův Kolín 2019: Dechová hudba Mistříňanka – 2. část **7:15** Grotesky Laurela a Hardyho: Výběrčí nájemného **7:45** Slovo na neděli: 12. neděle v mezidobí **8:10** Benefiční koncert Police Symphony Orchestra a Tomáše Kluse pro Mary's Meals: Hudba pro uši i pro duši **9:55** Poutníci času: S houslaři Tomášem a Karlem Vávrovými [P] **10:15** Živě z Moravské Nové Vsi [L] **10:30** Mše svatá z kostela sv. Jakuba, Moravská Nová Ves [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:35** V souvislostech **12:55** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:35** Muzikanti, hrajte **14:15** Pěšky hezky česky: Svatojakubská cesta **14:40** Naši – osobnosti lidové kultury – Míla Brtník **15:00** Studio Strážnice [L] **15:30** To nejlepší na konec: MFF Strážnice 2023 [L] **17:00** Na elektro kole na st. Hrad Liptov **17:10** Duchovní krajina Novohradských hor: Kradem zaniklých vesnic pod Kamencem [P] **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín: Typy na prázdninovou četbu **18:00** Sedmihlásky (130. díl): Ztratila jsem notu; Na robotu kážu **18:05** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) **18:30** Animované biblické příběhy: Ježíš žije! **19:00** Strýček Emu: Prázdniny se blíží [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Umírání zradou **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Danielem Hermanem [P] **20:50** Mezinárodní cena Trebbia 2023 [P] **22:25** Dekalog X.: Desáté přikázání **23:30** Buon giorno s Františkem **0:15** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:30** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 19. 6. o 13:35 hod.:

Pakistan – mesto strachu

Bratia františkáni budujú komunitu vo štvrti Essanagri. Snažia sa ochrániť jej obyvateľov pred nástrahami veľkomesta, ale tiež sa starajú o vzdelávanie detí.

Utorok 20. 6. o 21:20 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kláštor Pater Noster)

V tejto časti seriálu sa opäť vrátíme na Olivovú horu a navštívime Kostol Pater Noster vo východnom Jeruzaleme.

Streda 21. 6. o 16:15 hod.: Peter medzi nami (Generálna audiencia: Meditácia – rozjímavá modlitba)

Vo svojom cykle katechéz o modlitbe inšpirovanej Svätým písmom Svätý otec otvoril kapitolu o modlitbe podľa Žalmov.

Štvrtok 22. 6. o 9:30 hod.:

Kráľovná neba na hore Butkov

Dokument o vzniku a tvorbe najväčšej monumentálnej sochy Pan-

ny Márie – Matky milosrdenstva v strednej Európe. Film o vízií, odkaze a poslaní. Ale aj o najmladšom, no zároveň najrýchlejšie sa rozvíjajúcom pútnickom mieste na Slovensku.

Piatok 23. 6. o 20:40 hod.: Zdenka

Dokumentárny film o živote a duchovnom profile reholnej sestry Zdenky Schelingovej, ktorá sa stala obeťou režimu.

Sobota 24. 6. o 20:30 hod.:

Matka Cabrini

Dokumentárny film o živote a misijnom pôsobení sv. Františky Cabrini – Matke vystaňovalcov. Táto reholná sestra mala výnimočne hlbokú úctu k Božskému Srdcu Ježišovmu.

Nedeľa 25. 6. o 20:35 hod.:

Tajomstvá Vatikánu (Nemocnica umenia)

V tejto časti dokumentárneho seriálu navštívime Raffaelove siene – budeme sledovať ich históriu a príbeh o tom, ako vznikla unikátna fresková výzdoba na ich stenách.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

17. – 24. ČERVNA 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 6.		PO 19. 6.		ÚT 20. 6.		ST 21. 6.		ČT 22. 6.		PÁ 23. 6.		SO 24. 6.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1754	1975	1091	1214	1106	1230	1396	1570		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1755	1975	1091	1214	1107	1231	1396	1570		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1397	1570		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	813	914		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1756	1977	1095	1218	1111	1235	1397	1571		
Antifona k Zach. kantiku	699	789	1276	1564	1065	1186	1780	2001	1095	1218	1111	1235	1397	1571		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1757	1977	1095	1219	1111	1236	1398	1571		
Závěrečná modlitba	700	790	1276	1564	1065	1187	1392	1565	1393	1566	1112	1236	1398	1572		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1264	1402		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1398	1572		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1265	1403		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1399	1572		
Závěrečná modlitba	700	790	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1398	1572		
Nešpory:																
SO 17. 6.																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1760	1981	1101	1225	1394	1567	1400	1573
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1395	1568	1400	1574
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1751	1971	1761	1982
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1763	1983	1105	1229	1395	1568	1400	1574
Ant. ke kant. P. M.	699	789	700	790	1059	1180	1074	1196	1780	2001	1105	1229	1395	1569	1401	1575
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1764	1984	1105	1229	1395	1569	1401	1575
Záv. modlitba	700	790	700	790	1276	1564	1075	1196	1392	1565	1393	1566	1396	1569	1398	1572
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1238	1374	1242	1379

Liturgická čtení

Neděle 18. 6. – 11. neděle

v mezidobí

1. čt.: Ex 19,2–6a

Ž 100(99),2,3.5

Odp.: 3c (*Jsmo jeho lid a stáde jeho pastvy.*)

2. čt.: Řím 5,6–11

Ev.: Mt 9,36–10,8

Pondělí 19. 6. – nezávazná památka

sv. Jana Nepomuckého Neumanna nebo sv. Romualda

(v českobudějovické diecézi: památka sv. Jana Nepomuckého Neumanna)

1. čt.: 2 Kor 6,1–10

Ž 98(97),1,2–3ab,3cd–4

Odp.: 2a (*Hospodin uveď ve známost svou spásu.*)

Ev.: Mt 5,38–42

Úterý 20. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 8,1–9

Ž 146(145),2,5–6,7,8–9a

Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 5,43–48

Středa 21. 6. – památka sv. Aloise

Gonzagy

1. čt.: 2 Kor 9,6–11

Ž 112(111),1–2,3–4,9

Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 6,1–6,16–18

Čtvrtek 22. 6. – nezávazná památka

sv. Paulína Nolánského nebo sv. Jana Fishera a Tomáše Mora

1. čt.: 2 Kor 11,1–11

Ž 111(110),1–2,3–4,7–8

Odp.: srov. 7a (*Skutky tvých rukou, Pane, jsou věrné a spravedlivé.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 6,7–15

Pátek 23. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 11,18,21b–30

Ž 34(33),2–3,4–5,6–7

Odp.: srov. 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)

Ev.: Mt 6,19–23

večer:

1. čt.: Jer 1,4–10

Ž 71(70),1–2,3–4a,5–6ab,15ab+17

Odp.: 6b (*Od klína mé matky byls mým ochráncem.*)

2. čt.: 1 Petr 1,8–12

Ev.: Lk 1,5–17

Sobota 24. 6. – slavnost Narození

sv. Jana Křtitele

1. čt.: Iz 49,1–6

Ž 139(138),1–3,13–14ab,14c–15

Odp.: 14a (*Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.*)

2. čt.: Sk 13,22–26

Ev.: Lk 1,57–66,80

SVATÍ K NÁM PROMLOUVAJÍ A POUČUJÍ NÁS

LISTY

Svatá Kateřina Sienská • Z italských přeložila Kateřina Ptáčková • Úvodní teologická studie Ludvík Grundman OP • Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká

Výbor z korespondence učitelky církve sv. Kateřiny Sienské. Z dochovaného souboru 381 listů pocházejících z let cca 1368–1380 je vybráno 73 dopisů s cílem představit čtenáři bohatý vzorek adresátů i témat Kateřininych listů. První část knihy obsahuje všechny dochované listy adresované papežům Řehořovi XI. a Urbanovi VI. a doprovází je výběr dopisů dalším církevním a světským představitelům. Druhou část knihy otevírá soubor všech dochovaných listů Kateřininu zpovědníkovi Rajmundovi z Kapuy, za nímž následují vybrané dopisy adresované jejím blízkým osobám.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Váz., přebal, 155x215 mm, 264 stran, 335 Kč

O NAŠEM POZNÁNÍ BOHA V TEOLOGICKÉ SUMĚ

Tomáš Akvinský • Překlad, úvodní studie a poznámky Pavel Kílbergr a Tomáš Machula • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová • Odborná recenze doc. David Svoboda, Ph.D., a Mgr. Andrej Kutariňa

V první části *Sumy*, poté co Tomáš pojedná o teologii a důkazech Boží existence, věnuje svoji pozornost otázkám o Boží esenci. Z této části pocházejí i dvě otázky, jež tvoří obsah předkládaného svazku (STh I, q. 12–13). Tomáš se v nich zamýšlí nad problematikou lidského poznání Boha a výpovědi o Bohu. Nejprve se ptá, zda je možné přirozenými silami poznat Boží esenci, tedy Boha takového, jaký je, a zda je možné na celou jeho esenci plně nahlédnout. Dále se zabývá možnostmi slovního vyjádře-

ní našeho poznání Boha, zkoumá, jakým způsobem lze hovořit o Bohu, abychom tuto realitu při vši její komplikovanosti pojmenovali co nejpřesněji. Vyšlo s finanční podporou Teologické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 100 stran, 140 Kč

Z NAŠÍ NEDÁVNÉ HISTORIE

KATOLICKÁ CÍRKEV V ČESKOSLOVENSKU 1945–1948 • KATOLÍCI MEZI NACISMEM A KOMUNISMEM: LENIN, ČI KRISTUS?

Michal Pehr • Recenzovali PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D., a prof. PhDr. Róbert Letz, PhD.

Monografie zachycující peripetii vztahů katolické církve a Československé republiky v turbulentním čase poválečné třetí republiky, tj. od osvobození na jaře 1945 až do února 1948, kdy se moci v zemi chopili komunisté. Autor v syntéze dějin těchto tři let popsal vývoj vzájemných vztahů mezi katolickou církví a sekularizovaným státem i témata, jež těmto vztahům dominovala – např. otázku církevního majetku, obsazení biskupských stolců, obnovení diplomatických vztahů mezi Svatým stolicem a ČSR, problematiku odsunu sudetoněmeckého obyvatelstva a duchovních, otázku církevních škol a svátků, ale i církevního tisku a možnosti svobodného působení církve v celé společnosti.

Centrum pro studium demokracie a kultury (CDK) a Ústav pro studium totalitních režimů (ÚSTR) • Váz., A5, 488 stran, 598 Kč

KANCIONÁL

PŘEBAL NA KANCIONÁL

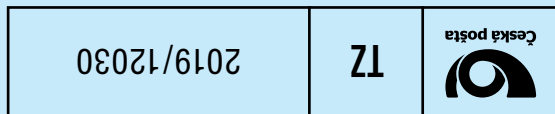
PVC průhledný přebal.

170x275 mm, 45 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Oznamujeme, že byly spuštěny nové webové stránky Matice cyrilometodějské s. r. o., a to pod původní adresou www.maticecm.cz.

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r.o., vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r.o., Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzinger aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.